

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa G. S.A. w W.
przeciwko M.K.A.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 sierpnia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) na rzecz adwokata M.O.K. kwotę 2214 (dwa tysiące dwieście czternaście) złotych (w tym VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 sierpnia 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 5 czerwca 2017 r., którym zasądzono od pozwanej na rzecz powodowego banku kwotę 195.635,69 zł wraz

z odsetkami i kosztami procesu. Dochodzona należność wynikała z zawartej między stronami ugody, która została wypowiedziana przez bank wobec niewywiązywania się z niej przez pozwaną.

Pozwana wniosła o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej z uwagi na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistym uzasadnieniu skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (por. post. SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Wbrew uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma żadnych podstaw do uznania orzeczenia Sądu Apelacyjnego za wadliwe, a tym bardziej za wadliwe stopniu oczywistym. W skardze kasacyjnej nie przedstawiono wyводу, który pozwalałby na przyjęcie odmiennych wniosków, a jedynie ogólne stwierdzenie, że treść sformułowanych zarzutów czyni skargę uzasadnioną. Takie uzasadnienie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może zostać uwzględnione, zwłaszcza, że zarzuty skargi sprowadzają się w znacznej mierze do kwestionowania poczynionych przez Sąd Apelacyjny ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów, co w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. jest niedopuszczalne. Żądanie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadków na okoliczność przyczyn czasowego zaprzestania spłaty rat kredytu oraz zachowania przedstawicieli banku na etapie poprzedzającym zawarcie umowy było w świetle okoliczności sprawy bezzasadne i dowód taki nie mógł mieć wpływu na rozstrzygnięcie wobec niebudzącej wątpliwości treści łączącej strony umowy. Brak jest również podstaw do przyjęcia, że w stanie faktycznym sprawy doszło do naruszenia art. 5 k.c. Dokonując wypowiedzenia umowy, powodowy bank skorzystał z uprawnień przyznanych mu na wypadek niewykonywania zobowiązania przez pozwaną, a samo wypowiedzenie nie zostało cofnięte. Trudno upatrywać w zachowaniu banku nadużycia prawa. Tym bardziej zaś trudno uznać, aby naruszenie art. 5 k.c. przez Sąd Apelacyjny było oczywiste, zwłaszcza, że stosowanie klauzul generalnych ma ze swojej istoty charakter ocenny, a nadużycie prawa podmiotowego jest instytucją, którą należy stosować jedynie w wyjątkowych przypadkach.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania wywołanego skargą orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., 98 k.p.c., 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. Suma zwrotu kosztów równa jest wynagrodzeniu radcy prawnego w wysokości wynikającej z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym przyznano na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 6 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18).

as]

jw